

drage dem som Skatteydere til dette særlige Formaal.

Og her kommer jeg til det, som for mig er Hovedsagen, nemlig dette, at Retshaandhævelsen staaer for mig som enhver Stats første og principale Opgave. Det sagdes i sin Tid spøgende om Bastiat, altsaa den mest vidtgaaende Frikonkurrence-nationaløkonom, som overhovedet har eksisteret, at hans Idé var en Natvægteridé, fordi han vilde reducere Staten til det ene at haandhæve Retten, at sørge for Retsbeskyttelsen, at sørge for, at der var en fast Ramme af Lov og Orden om hver Borgers Erhvervsliv. Men saa var der dog i det Bastiat'ske System ogsaa dette tilbage, som til syvende og sidst, naar man afklæder Staten alle mulige andre Attributer, er den egentlige Kærne, det væsentlige i Staten, nemlig dette, at den sørger for at lægge en fast Ramme af Lov og Orden om enhver enkelt Borgers Liv. Dertil maa Borgerne fornuftigvis — og saaledes har det hidtil været Tilfældet i alle ordentlige, civiliserede Stater — bidrage gennem de almindelige Skatter efter deres Evne. Naar man nu vilkaarligt kaster sig over en enkelt Klasse af erhvervsdrivende og paa-lægger den en Næringskatt til Fordel for dette Formaalets Fyldestgørelse, er det for mig et saa fuldkomment Principbrud, noget, som er i den Grad principstridigt, at det i det hele taget under mig, at Landstinget har kunnet gaa med til det. Det staaer for mig, som om man først og fremmest har et Overhus til at passe paa, at den Slags Ting ikke kan ske. Jeg vil ikke gaa med til noget, hvorigennem der røres ved dette store, bærende Princip for hele Statshusholdningen, og jeg nødsages derfor til, som jeg bemærkede før, selv om jeg kommer til at staa alene, at stemme mod denne Lov, fordi jeg vil nedlægge min Protest mod dette ny, skæbnsvangre Princip, der er nedlagt i denne Lov.

Alfred Christensen: Den højtærede Justitsminister har i denne Sag lagt en ikke almindelig Divinationsevne, Gætteevne for Dagen. Ordet divinare betyder ikke blot at gætte og forudsige, men ogsaa at hekse, og det gør ingenting, om vi for en Gangs Skyld have faaet en Justitsminister, der er i Stand til at hekse, naar det blot kan ske paa en naturlig Maade. Han har sagt til mig i Forvejen, at naar denne Sag skulde afgøres, vilde jeg stemme for § 3, som den var, med de indfødte, som ere baade vederhæftige og af et uplettet Rygte . . . Egenskaber, der blive

mere og mere sjældne herhjemme i vort ulykkelige Samfund. Jeg er gaaet med til at stemme for det og ønsker, at Justitsministeren virkelig maa have Evne til at skaffe et saadant Elitekorps til Stede. Men angaaende dette Elitekorps' Brug, vilde jeg tillade mig, inden Sagen gaar til endelig Afstemning, at sige et Par Ord.

Det er saaledes i Øjeblikket her i Landet, og det burde altid have været saaledes, i alt Fald er det i Øjeblikket saaledes, at Justitsministeren som Justitsminister og Administrationens Chef er ganske ude af Stand til at blande sig i Domsmagtens Afgørelser og Dommernes Handlinger. Det er altsaa ikke Justitsministeren muligt under de bestaaende Tilstande at blande sig i den Brug, som vore Forhørsdommere gøre af Varetægtsarrest. Det er han efter Forfatningen ganske uberegtiget til. Jeg mener ikke, at Justitsministeren skal gøre noget, han ikke er berettiget til; men naar han nu faar disse indfødte, vederhæftige Statspolitibetjente af et uplettet Rygte, saa skal Justitsministeren instruere dem om det Standpunkt, som han selv og den moderne Kriminalistik staa paa, og sende dem ud til Jurisdiktionerne. Den danske Forfatning indeholder ikke noget Forbud imod, at statsansatte Politibetjente paa indtrængende Maade tale med Forhørsdommerne og sige, hvilke Resultater den moderne Straffevidenskab og Straffeløslighedsvidenskab ere komne til, og hvorledes man fra alle Sider er enig om, at Misbrug af Varetægtsarrest er et af de sorgeligste og mest skæbnsvangre, for Individet mest tilintetgørende Misbrug, vi overhovedet kende i det moderne Samfund. Naar disse udmærkede indfødte, vederhæftige og uplettede Mænd have været nogen Tid rundt hos vore Dommere og Politimestre og have været der med fornøden Instruktion og Belæring af den højtærede Justitsminister, saa haaber jeg, at der vil gaa bedre Tider op for os i Retning af forsvarlig Brug af vore Varetægtsarrester. Det er jo et Punkt, som vi ikke kunde behandle, da vi talte om Straffeanstalten ved Nyborg, thi Varetægtsarrest ligger ganske udenfor Justitsministerens Myndighed. Indretningen af Varetægtsarrester er en administrativ Foranstaltning, men hvornaar en Mand skal belægges med Arrest, hvorlænge han skal holdes i Arrest, og hvornaar han skal slippes fri af den, er Genstand for Domsmagtens Afgørelse, som kun kan kritiseres af de højere Appellinstanser. Dog er her et Punkt, hvor Justitsministeren kan gøre Indflydelse gæl-